

У Х В А Л А
ВЕЛИКОЇ ПАЛАТИ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним поданням 47 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення абзацу другого пункту 5 розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про Національну поліцію“

м. К и ї в
24 травня 2018 року
№ 24-у/2018

Справа № 1-57/2018 (2369/18)

Велика палата Конституційного Суду України у складі:

Шевчука Станіслава Володимировича – головуючого,
Головатого Сергія Петровича,
Городовенка Віктора Валентиновича,
Гультая Михайла Мирославовича,
Запорожця Михайла Петровича,
Касмініна Олександра Володимировича,
Колісника Віктора Павловича,
Кривенка Віктора Васильовича – доповідача,
Лемака Василя Васильовича,
Литвинова Олександра Миколайовича,
Мельника Миколи Івановича,
Мойсика Володимира Романовича,
Саса Сергія Володимировича,

розглянула на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційним поданням 47 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення абзацу другого пункту 5 розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про Національну поліцію“ від 2 липня

2015 року № 580–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 40–41, ст. 379).

Заслухавши суддю-доповідача Кривенка В.В., дослідивши конституційне подання та додані до нього матеріали, Велика палата Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. До Конституційного Суду України звернулися 47 народних депутатів України з письмовим клопотанням визнати таким, що не відповідає статтям 8, 19, 21, 22 Конституції України (є неконституційним), положення абзацу другого пункту 5 розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про Національну поліцію“ від 2 липня 2015 року № 580–VIII (далі – Закон № 580), яким визнано таким, що втратив чинність, Закон України „Про міліцію“ від 20 грудня 1990 року № 565–XII (далі – Закон № 565).

Народні депутати України зазначають, що згідно із Законом № 580 було створено Національну поліцію України та ліквідовано органи міліції, у зв'язку з чим оспорюваним положенням Закону № 580 було визнано таким, що втратив чинність, Закон № 565. З огляду на наявність у Законі № 580 ряду законодавчих прогалин та з метою збереження пільг, компенсацій і гарантій для колишніх працівників міліції, у тому числі пенсіонерів, а також членів їхніх сімей, інших осіб, Верховна Рада України ухвалила Закон України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо забезпечення гарантій соціального захисту колишніх працівників органів внутрішніх справ України та членів їхніх сімей“ від 23 грудня 2015 року № 900–VIII, яким пункт 15 розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 580 було доповнено абзацом другим, відповідно до якого за вказаними особами зберігаються пільги, компенсації і гарантії, передбачені Законом № 580 для

колишніх поліцейських, членів їхніх сімей, інших осіб. Проте Закон № 580, зокрема його розділ IX „Соціальний захист поліцейських“, не містить положень щодо надання таким особам 50-відсоткової знижки плати за користування житлом та комунальними послугами, за паливо в межах норм, встановлених законодавством, аналогічних тим, які містилися у частинах четвертій, шостій статті 22 Закону № 565.

Обґрунтовуючи свої твердження, суб'єкт права на конституційне подання посилається на юридичні позиції, викладені у рішеннях Конституційного Суду України від 6 липня 1999 року № 8-рп/99 у справі щодо права на пільги, від 20 березня 2002 року № 5-рп/2002 у справі щодо пільг, компенсацій і гарантій, від 22 вересня 2005 року № 5-рп/2005 у справі про постійне користування земельними ділянками, від 29 червня 2010 року № 17-рп/2010, від 22 грудня 2010 року № 23-рп/2010 у справі про адміністративну відповідальність у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, від 11 жовтня 2011 року № 10-рп/2011 у справі про строки адміністративного затримання, а також на практику Європейського суду з прав людини стосовно принципу правової визначеності та стабільності правового регулювання.

2. Велика палата Конституційного Суду України, вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі у зв'язку з прийняттям Третьою колегією суддів Першого сенату Конституційного Суду України Ухвали від 12 квітня 2018 року про відмову у відкритті конституційного провадження у цій справі, виходить з такого.

Згідно з частиною третьою статті 51 Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційному поданні щодо конституційності акта (його окремих положень) зазначаються акт (його конкретні положення), що належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким

належить перевірити акт (його окремі положення), а також обґрунтування тверджень щодо неконституційності акта (його окремих положень).

Автори клопотання фактично не навели обґрунтування тверджень щодо невідповідності оспорюваного положення абзацу другого пункту 5 розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 580 статтям 8, 19, 21, 22 Конституції України. Цитуючи вказані та інші положення Основного Закону України, а також викладені у рішеннях Конституційного Суду України юридичні позиції щодо принципу юридичної визначеності та права на соціальний захист, суб'єкт права на конституційне подання намагається обґрунтувати невідповідність оспорюваного положення Закону № 580 статті 22 Конституції України, наголошуючи, що при його прийнятті допущено звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод певної категорії громадян. Також автори клопотання посилаються на практику Європейського суду з прав людини стосовно принципу правової визначеності та стабільності правового регулювання, проте не вказують конкретних рішень, у яких викладено такі позиції.

Конституційний Суд України неодноразово зазначав, що цитування окремих положень Конституції України та норм законів, що є предметом оспорювання, не можна вважати обґрунтуванням неконституційності останніх (ухвали від 27 грудня 2011 року № 66-у/2011, від 2 жовтня 2014 року № 86-у/2014); не можуть розглядатися як обґрунтування неконституційності закону й посилання авторів клопотання на його невідповідність актам міжнародного права та на те, що Верховна Рада України не врахувала викладених у них позицій.

Суб'єкт права на конституційне подання також не вказав на взаємозв'язок оспорюваного положення Закону № 580 зі статтями 8, 19, 21, 22 Конституції України.

Народні депутати України констатують, що у Законі № 580 не міститься положень щодо надання колишнім працівникам міліції, у тому числі пенсіонерам, членам їхніх сімей, іншим особам, 50-відсоткової знижки

плати за користування житлом та комунальними послугами, за паливо в межах норм, встановлених законодавством, аналогічних тим, які містилися у частинах четвертій, шостій статті 22 Закону № 565. Проте Конституційний Суд України неодноразово наголошував, що питання законодавчого врегулювання не належить до повноважень Конституційного Суду України. Прийняття законів, у тому числі внесення змін до вже існуючих, є виключно повноваженням Верховної Ради України (статті 75, 85 Конституції України).

Велика палата Конституційного Суду України вважає, що народні депутати України не навели обґрунтування щодо невідповідності абзацу другого пункту 5 розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 580 у частині скасування пільг, передбачених положеннями частин четвертої, шостої статті 22 Закону № 565, статтям 8, 19, 21, 22 Конституції України.

Таким чином, конституційне подання не відповідає вимогам частини третьої статті 51 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 3 статті 62 цього закону – невідповідність конституційного подання вимогам, передбаченим Законом України „Про Конституційний Суд України“.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 35, 51, 52, 62, 66, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“ Велика палата Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним поданням 47 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення

абзацу другого пункту 5 розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про Національну поліцію“ на підставі пункту 3 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – невідповідність конституційного подання вимогам, передбаченим цим законом.

2. Ухвала Великої палати Конституційного Суду України є остаточною.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ